

Arrest

nr. 200 549 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2014 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 10 september 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 26 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Bij arrest nr. 148 276 van 22 juni 2015 bevestigt de Raad de beslissing, vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 10 februari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar oom, dhr. M.Y., van Nederlandse nationaliteit.

1.6. Op 9 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 7 september 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar oom, dhr. M.Y., van Nederlandse nationaliteit.

1.8. Op 6 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 31 maart 2017 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar oom, dhr. M.Y., van Nederlandse nationaliteit.

1.10. Op 29 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.03.2017 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.03.2017 gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde Y.M. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (xxx).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attesten dd. 05.04 en 29.04.2016 waaruit blijkt betrokkene, zijn broer, en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen: deze attesten zijn echter onvoldoende recent om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- loonfiches (P. N.V. en A. Intérim) op naam van de referentiepersoon voor de periode oktober 2015 - april 2016; arbeidsovereenkomst dd 04.11.2015 (P. N.V.) op naam van de referentiepersoon; historiek werkloze op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij in de periode oktober 2015 - april 2016

een aanvullende werkloosheidsvergoeding ontving: deze gegevens zijn echter onvoldoende recent om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attesten Christelijke Mutualiteit waaruit blijkt dat betrokkene en zijn broer als persoon 'ten laste' werden ingeschreven bij een derde: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- 'certificat de residence' n°23 en n°24 dd. 08.11.2016 op naam van betrokkene en zijn broer, waaruit blijkt dat deze woonachtig waren/zijn in de wijk Sandervalia - Kaloum - Conakry; 'certificat de residence' n°26 dd. 08.11.2016 op naam van een derde, Y.A.S. (...), waaruit blijkt dat deze woonachtig was/is in de wijk Sandervalia - Kaloum - Conakry; diverse 'attestation de garde de l'enfant' dd. 10.04.2016 waaruit blijkt deze persoon in de periode 2004-2013 het gezag had over betrokkene en zijn broer; bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan deze derde dd. 10.03.2007, 25.01.2008, 06.02.2008, 08.09.2008, 01.01.2009, 10.01.2009, 06.06.2010, 19.07.2010 en 25.05.2016

- 'certificat de residence' n° 104/QS/CK dd 13.04.2016 waarin de voorzitter van de wijkraad van Sandervalia (Kaloum) stelt dat dhr. S.I. (...) en mevr. S.H.F. (...), beide overleden, geen onroerende goederen of inkomsten hebben nagelaten aan hun kinderen; bijbehorende overlijdensakten van deze personen

- attest van regelmatige lesbijdwoning dd. 08.03.2016 op naam van betrokkene voor het schooljaar 2013-2014 (instituut Maris Stella Sint-Agnes); bijbehorende schoolfacturen dd 17.12.2013 en 03.04.2014 met vermelding van het adres van de referentiepersoon

- schoolattesten Technicum Noord-Antwerpen dd. 08.03.2016 en 18.11.2016 op naam van betrokkene; bijbehorende schoolfacturen dd. 26.10.2015 en 27.10.2016 op naam van betrokkene en bijbehorend betaalbewijs

- ambulante factuur GasthuisZusters Antwerpen dd. 31.03.2014 op naam van de broer van betrokkene met vermelding van het adres van de referentiepersoon: echter, er werd geen bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat deze factuur betaald werd door de referentiepersoon

- kwijting advocatenkantoor Gadisseur & Partners dd. 16.10.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor de betaling van €600 voor het dossier van betrokkene en zijn broer

- rekeningoverzicht (KBC) en kopies BuzzyPazz (met geldigheidsduur april 2016 - 2017) waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor de betaling hiervan

- ongedateerde foto's

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij dan wel sedert 2013, officieel sedert 10.02.2016, in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat er onvoldoende werd aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde stortingen uit de periode 2007 - 2010 zijn te beperkt en te onregelmatig om te kunnen stellen dat betrokkene 'ten laste' was van betrokkene van uit het land van herkomst of origine. Ten tijde van de voorgelegde storting dd. 25.05.2016 en de overige betalingen verbleef betrokkene reeds in België. Er dient tevens opgemerkt te worden dat zowel de voorgelegde OCMW-attesten, als de gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentie-persoon, onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het gegeven dat betrokkene sedert 10.02.2016 tot op heden officieel op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel

47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de oom van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het eerste en enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt: § 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het 2 andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. Verzoeker legde een aantal documenten voor om aan te tonen dat hij effectief 'ten laste' was van zijn nonkel in het land van herkomst. Concreet gaat het om bewijzen van geldstortingen dd. 10/03/2007 25/01/2008; 6/02/2008; 8/09/2008; 01/01/2009; 10/01/2009; 06/06/2010; 19/07/2010 en 25/05/2016. Daarnaast legde verzoeker het bewijs voor dat zijn ouders overleden zijn (het 'certificat de residence n° 104/QS/CK dd. 13/04/2016), en dat hij vanaf 2004 onder het gezag stond van een andere persoon, de heer Y.A.S. (...) ('attestation de garde de l'enfant' dd. 10/04/2016). Voorts legde verzoeker attesten voor waaruit blijkt dat hij vanaf zijn aankomst in België in 2013 naar de middelbare school ging (attest van regelmatige lesbijwoning dd. 08/03/2016 en schoolfacturen van het instituut Maris Stella Agnes dd. 17/12/2013 en 03/04/2014). Desalniettemin meent verwerende partij dat niet werd aangetoond dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn nonkel, de heer Y.M. (...). Verwerende partij motiveert dit als volgt: (...) Deze motivering is echter niet afdoende. Verwerende partij vergeet om het dossier holistisch te bekijken, en alle bewijsstukken én verzoekers profiel mee in overweging te nemen. Verwerende partij verwijst enkel naar de bewijzen van geldstortingen tussen 2007 en 2010, en meent dat deze te beperkt en onregelmatig zijn om te kunnen stellen dat verzoeker ten laste was van zijn nonkel. Verwerende partij vergeet echter om te kijken naar de overige stukken in het dossier, meer bepaald de bewijzen dat de ouders van verzoeker overleden zijn, dat hij onder het gezag van een derde stond, en dat hij na zijn aankomst in België naar de middelbare school ging. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst niet kon rekenen op de steun van zijn ouders, aangezien deze overleden zijn. Voorts kreeg verzoeker vanaf 2007 financiële steun van de referentiepersoon. Verzoeker was toen nog minderjarig, en kon bijgevolg niet zelf in staan voor zijn eigen onderhoud. Dit wordt geïllustreerd door het feit dat verzoeker na aankomst in België zich inschreef in de middelbare school, waar hij nog een aantal jaren schoolliep. Verzoeker had in zijn land van herkomst niet de juiste leeftijd om zich op de arbeidsmarkt te begeven, en was afhankelijk van de steun van zijn nonkel. Verwerende partij lijkt geen oog te hebben

voor het totaalplaatje, maar gaat enkel in op de bewijzen van overschrijvingen die verzoeker voorlegt. Dit kan men bezwaarlijk een zorgvuldige handelswijze noemen. Relevant hierbij is ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden, die het volgende stelt Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval ver geval worden beoordeeld of zij gezien hun financiële en sociale toestand materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen." (eigen onderlijning) Volgens deze mededeling van de Europese Commissie, die een sterke interpretatieve waarde heeft, mag het bewijs van 'ten laste zijn' met elk passend middel bewezen worden. Dit wordt bevestigd door het Hof van Justitie, die stelt dat het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is, en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Verwerende partij miskent dan ook de bewijslast van de stukken in het dossier, en ging uiterst onzorgvuldig te werk door niet alle bewijsstukken in overweging te nemen en het dossier niet holistisch te bekijken. Uit de bewijsstukken blijkt immers verzoekers' zwakke economische profiel toen hij in Guinee woonde, namelijk een minderjarige die nog school liep, waarvan de ouders overleden waren, en die gesteund werd door zijn nonkel in België. Verwerende partij had hechter geen oog voor het totaalplaatje. Conclusie De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing met schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd. Verwerende partij meende ten onrechte dat verzoeker niet ten laste is van de referentiepersoon, en weigerde op die basis de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel werd door verwerende partij dan ook geschonden. Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden. Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing. De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 8 van het EVRM.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 8 van het EVRM maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 47/1, 2°, en artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. De verwerende partij gaat vervolgens concreet in op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom aldus volgens haar niet blijkt dat dit het geval is.

Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel de juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf in België is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening wordt genomen, waarbij gemotiveerd wordt: *“Het gegeven dat de oom van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene”*.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel (evenredigheidsbeginsel) als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

2.6. Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

2.7. De verzoekende partij betoogt dat zij een aantal documenten voorlegde om aan te tonen dat zij effectief ten laste was van haar nonkel in het herkomstland, dat het concreet gaat om bewijzen van geldstortingen, dat zij ook bewijzen heeft voorgelegd dat haar ouders overleden zijn en dat zij vanaf 2004 onder het gezag stond van een andere persoon en dat zij aantoonde dat zij vanaf haar aankomst in België in 2013 naar de middelbare school ging. Zij meent dat de motivering, dat niet is aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar oom, niet afdoende is, daar de verwerende partij vergeet om het dossier holistisch te bekijken en alle bewijsstukken en haar profiel mee

in overweging te nemen. Zij stelt dat de verwerende partij enkel verwijst naar bewijzen van geldstortingen, doch vergeet om te kijken naar de overige stukken van het dossier, meer bepaald de bewijzen dat haar ouders overleden zijn, dat zij onder het gezag stond van een derde en dat zij na haar aankomst in België naar de middelbare school ging. Zij meent dat uit deze stukken blijkt dat zij in haar herkomstland niet kon rekenen op steun van ouders, die overleden zijn, dat zij vanaf 2007 financiële steun kreeg van de referentiepersoon, dat zij toen nog minderjarig was en niet zelf kon instaan voor eigen onderhoud, dat dit wordt geïllustreerd door het feit dat zij na aankomst in België zich inschreef in de middelbare school, waar zij nog enkele jaren schoolliep en dat zij in haar herkomstland niet de juiste leeftijd had om zich op de arbeidsmarkt te begeven en aldus afhankelijk was van de steun van haar oom. Zij meent dat er geen sprake is van een zorgvuldige handelwijze nu de verwerende partij geen oog lijkt te hebben voor het totaalplaatje. Zij meent dat de verwerende partij de bewijslast van de stukken van het dossier miskent en onzorgvuldig te werk ging door niet alle bewijsstukken in overweging te nemen en het dossier niet holistisch te bekijken, dat uit de bewijsstukken immers haar zwakke economische profiel blijkt toen zij in Guinee woonde, namelijk een minderjarige die nog school liep, waarvan de ouders overleden waren en die gesteund werd door haar oom in België.

2.7.1. In zoverre de verzoekende partij meent dat de door haar overgelegde documenten, waaruit blijkt dat haar ouders overleden zijn, dat zij sinds 2004 onder het gezag stond van een andere persoon en dat zij vanaf haar aankomst in België in 2013 naar de middelbare school ging, niet in overweging werden genomen, kan zij niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat voormelde bewijzen in ogenschouw werden genomen en dat hieromtrent gemotiveerd werd en dit als volgt:

“- 'certificat de residence' n°23 en n°24 dd. 08.11.2016 op naam van betrokkene en zijn broer, waaruit blijkt dat deze woonachtig waren/zijn in de wijk Sandervalia - Kaloum - Conakry; 'certificat de residence' n°26 dd. 08.11.2016 op naam van een derde, Y.A.S. (...), waaruit blijkt dat deze woonachtig was/is in de wijk Sandervalia - Kaloum - Conakry; diverse 'attestation de garde de l'enfant' dd. 10.04.2016 waaruit blijkt deze persoon in de periode 2004-2013 het gezag had over betrokkene en zijn broer;” en: “- 'certificat de residence' n° 104/QS/CK dd. 13.04.2016 waarin de voorzitter van de wijkraad van Sandervalia (Kaloum) stelt dat dhr. S.I. (...) en mevr. S.H.F. (...), beide overleden, geen onroerende goederen of inkomsten hebben nagelaten aan hun kinderen; bijbehorende overlijdensakten van deze personen” en: “- attest van regelmatige lesbijwoning dd. 08.03.2016 op naam van betrokkene voor het schooljaar 2013-2014 (instituut Maris Stella Sint-Agnes); bijbehorende schoolfacturen dd. 17.12.2013 en 03.04.2014 met vermelding van het adres van de referentiepersoon” en: “- schoolattesten Technicum Noord-Antwerpen dd. 08.03.2016 en 18.11.2016 op naam van betrokkene; bijbehorende schoolfacturen dd. 26.10.2015 en 27.10.2016 op naam van betrokkene en bijbehorend betaalbewijs”.

2.7.2. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij de bewijskracht van de stukken van het dossier miskent en onzorgvuldig te werk gaat door het dossier niet holistisch te bekijken en niet alle bewijsstukken en haar profiel mee in overweging te nemen. Zij meent dat de verwerende partij enkel verwijst naar de bewijzen van geldstortingen, doch dat uit alle bewijsstukken – aldus eveneens de bewijzen dat haar ouders overleden zijn, dat zij onder het gezag stond van een derde en dat zij na haar aankomst in België naar de middelbare school ging – haar zwakke economische profiel blijkt toen zij in Guinee woonde. Zij verduidelijkt dat zij een minderjarige was die nog school liep en niet kon instaan voor eigen onderhoud, gelet op het feit dat zij niet de juiste leeftijd had om zich op de arbeidsmarkt te begeven. Eveneens wijst zij op het feit dat haar ouders overleden waren zodat zij niet op hun steun kon rekenen en dat zij vanaf 2007 financieel gesteund werd door haar oom in België, waar zij zich na haar aankomst inschreef op de middelbare school. De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins een onzorgvuldig onderzoek of het miskennen van de bewijskracht van de stukken van het dossier blijkt. De verwerende partij ontkent immers niet dat aangetoond is dat de verzoekende partij bij het verlaten van haar land van herkomst in 2013, gelet op het overlijden van haar ouders en gelet op het feit dat zij minderjarig was en school liep, gezien haar sociale toestand, materiële steun nodig had om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien in haar land van herkomst. Voorts ontkent de verwerende partij evenmin dat de verzoekende partij onder het gezag stond van een derde voor het verlaten van haar land van herkomst. Echter meent de verwerende partij dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon daar de voorgelegde stortingen uit de periode 2007-2010 te beperkt en te onregelmatig zijn om te kunnen stellen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft in haar verzoekschrift vloeit de hoedanigheid van ‘ten laste komend’ familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel gesteund wordt door de EU-onderdaan. Hoewel aldus niet

betwist wordt dat de verzoekende partij in het land van herkomst gezien haar sociale toestand, materiële steun nodig had om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien alsook niet dat zij in het land van herkomst voor haar vertrek onder het gezag van een derde stond, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet beschouwd wordt als een ten laste komend familielid van de referentiepersoon, omdat, gelet op de beperktheid en onregelmatigheid van de stortingen, niet kan gesteld worden dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij beperkt zich tot het verwijzen naar de door haar voorgelegde bewijzen van geldstortingen en de stelling dat zij afhankelijk was van de steun van haar oom, doch weerlegt hiermee voormelde motieven niet. Zij toont niet aan dat de voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn of op onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen. Gelet op het feit dat de geldstortingen dateren van 10 maart 2007, 25 januari 2008, 6 februari 2008, 8 september 2008, 1 januari 2009, 10 januari 2009, 6 juni 2009 en 19 juli 2010 en op het feit dat de verzoekende partij pas in 2013 naar België kwam, komt het de Raad bovendien niet foutief of kennelijk onredelijk voor te oordelen dat de voorgelegde bewijzen van geldstortingen te onregelmatig zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij toont geenszins aan dat er wel degelijk sprake was van een echte structurele afhankelijkheid van de EU-burger.

De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze het in rekening nemen van het feit dat haar ouders overleden zijn, zij vanaf 2004 onder het gezag stond van een andere persoon, dat zij in haar land van herkomst minderjarig was en school liep en zij vanaf haar aankomst in België naar de middelbare school ging, aantoont dat het motief dat de voorgelegde bewijzen van geldstortingen te beperkt en onregelmatig zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon, foutief of kennelijk onredelijk is. Immers blijkt uit geen enkel van deze gegevens dat de verzoekende partij wel degelijk van de referentiepersoon ten laste was in haar land van herkomst.

2.8. Daarenboven dient de Raad vast te stellen dat eveneens gemotiveerd werd dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, waarbij opgemerkt wordt dat de voorgelegde OCMW-attesten en de gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog gesteld dat het louter gegeven dat de verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is of was, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is of was van de referentiepersoon. De verzoekende partij laat deze motieven, die op zich reeds verantwoord zijn waarom de verzoekende partij niet kan beschouwd worden als ten laste van de burger van de Unie, volledig ongemoeid.

Ook de motieven dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, laat de verzoekende partij ongemoeid.

2.9. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of ten laste was van de burger van de Unie, foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.10. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER